

Szabó J. Róbert esperes-lelképásztor

VALLJÁTOK MEG AZ URAT!

Maradjanak a szívedben azok az igék, amelyeket ma parancsolok neked. Ismételd meg azokat fiad előtt, és beszélj azokról, akár a házában vagy, akár úton jársz, akár lefekszel, akár fölkelés! Kösd azokat jelként a kezedre, és legyenek fejdíszként a homlokodon; írd föl azokat házában ajtófélfáira és a kapuidra! 5Mózes 6,6-9.

KEDVES TESTVÉREIM! KEDVES RÁDIÓHALLGATÓK!

1. Egy olyan imádság részletét hallhattuk, ami az egyistenhit első megvallása volt a világtörténelemben, ami a zsidó hit alapjainak kifejezése. A „*Söma Jiszráél*”, magyarul a „*Hald meg Izráél*” kezdetű imádság a zsidó imarend visszavisszatérő központi része. A felolvasott négy vers arra buzdítja Isten mindenkori népét, hogy ne szégyelljék megvallani azt az Istent, akihez tartoznak, akinek kegyelméből népe lehetnek!

2. Istennek ezeket a szavait olvasva, sok kérdés fogalmazódott meg bennem. Hiszem, a mi Urunk nemcsak nekem tette fel ezeket a kérdéseket, hanem mindannyiunknak felteszi, akik hallgatjuk ezt az igehirdetést: *A mindennapokban mennyire élsz Isten jelenlétében? Mennyire lehet vonzó az, ahogyan élsz? Hol vannak a gyermekeid?*

Mert szomorú tény az, és ezt nem szemrehányásként, nem ítéletként fogalmazom meg, hogy a gyermekeink és az unokáink legtöbbször nincsenek jelen gyülekezeteink életében. *Miért van ez így? Hol rontjuk el? Miért nem tudjuk őket Isten közelébe szeretni?*

S szomorú az is, ha a körülöttünk élőkben, keresztény életünket látva, nem ébred vágy arra, hogy megismerjék azt, akiben hiszünk. Ezért tegyük fel őszintén előszörban önmagunknak ezeket a kérdéseket is: *Hol vannak a szomszédaim? Az ismerőseim? A munkatársaim? A barátaim? Szólhat-e hozzájuk Isten rajtam keresztül? Vajon igazolható-e az, hogy úgy élek le egy egész életet, hogy a környezetemben senkit sem érint meg az, ahogyan élek? Vagy ha megérint is, nem mozditja meg őket Isten felé?*

Maradjanak a szívedben azok az igék, amelyeket ma parancsolok neked. Ismételd meg azokat fiad előtt, és beszélj azokról, akár a házában vagy, akár úton jársz, akár lefekszel, akár fölkelés! Kösd azokat jelként a kezedre, és legyenek fejdíszként a homlokodon; írd föl azokat házában ajtófélfáira és a kapuidra!

A felolvasott bibliai versek arra kérdeznak rá, hogy életünk legfontosabb szinterein: a családjunkban és a körülöttünk élők között, egyszóval emberi kapcsolatainkban megéljük-e és ha igen, hogyan éljük meg Istenhez tartozásunkat. Nehogy úgy járjunk, hogy a környezetünkben egyszer azt mondják nekünk: *Amit teszel, ahogyan élsz az olyan hangosan beszélsz, hogy nem hallom tőle, amit mondasz.*

3. Maradjanak a szívedben azok az igék! Nem véletlenül kezdődik így ez a mondat! Hiszen éppen az előző fejezetben, Mózes 5. könyvének 5. fejezetében a Tízparancsolatot, Isten törvényét olvashatjuk. A 6. fejezet elején pedig elhangzik Isten népének, Izráelnek a legnagyobb hitvallása, ami szintén Isten parancsként szólal meg: **Halld meg, Izráel: Az Úr a mi Istenünk, egyedül az Úr! Szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből!** De az sem véletlen, hogy a ma felolvasott bibliai versekben nem azt olvassuk, hogy Isten azt mondja: az én parancsaim jól látható helyen legyenek ott a sátraitok falán, legyenek ott a zsebeitekben, a tarisznyátokban, hanem ezek helyett ezt olvassuk: **maradjanak ezek az igék a szívedben.**

Amikor a Biblia szívről beszél, nem mint létfontosságú szervről szól, arról szervünkről, amely vért pumpál a testbe. Nem is valamiféle romantikus, filozófiai vagy szépirodalmi meghatározásként utal rá. A szív a Biblia szimbólum-rendszerében életünk értékrendjének centruma. Ahogyan Cseri Kálmán néhai református lelkipásztor fogalmazott: *a szív az ember belső szellemi műhelye, ahonnan a gondolatok elindulnak, ahol az érzések megfogannak, ahol az akarat döntései születnek. A Biblia szóhasználatában az egész ember a szív. Amilyen a szíve, olyan az ember.*

Maradjanak a szívedben azok az igék! – olvassuk bibliai szakaszunkban. Azaz ne valami külsőség legyen az számodra, ne egy tucat információként kezeld, ami milliószer ömlik rád a környezetedből, hanem járja át egészen belső szellemi műhelyedet, legyen értékrendet centrumában. Mert azt *parancsolja neked Istened az Úr, hassanak rád és hassanak át egészen téged az Én szavaim. Legyen szívügyed az, amit kijelentek neked!*

4. Mert egészen más az, amikor valamit nem kényszerből, nem megszokásból vagy illemből szólok és teszek, hanem azért, mert az a szívügyemmé vált. Mert, amire azt mondom, hogy az a *szívügyem*, az valami olyan dolgot jelent, ami az egész életemet meghatározza. Annak súlya van számomra. Az, ami a *szívügyem* az befolyásolja a gondolkodásomat, az érzéseimet, az akaratomat, a döntéseimet. Az, ami a *szívügyem*, azért kész vagyok áldozatokat hozni. Ha valami a

szívügyemmé lett, akkor az, ami állandóan motivál, előre visz, mozgat, az az, ami minden élethelyzetemben bátorít, vigasztal és erőt ad!

Amikor tehát Isten ezt mondja: „*Legyenek szívedben azok az igék, amelyeket parancsolok neked.*”, akkor ezzel arra bízta, hogy legyen **szívügyemmé** a velem való kapcsolat! Legyen *szívügyemmé* az Ő akarata, az Ő kijelentése.

És erre erősít rá az is, hogy Isten azt parancsolja: **Maradjanak meg** a szívemben az ő szavai. Ne hulljanak ki belőle, mintha valami értéktelen, súlytalan semmik lennének. Mert az ahogyan Isten szavával bánunk, ahogyan viszonyulunk ahhoz, az azt mutatja meg, hogy mennyire értékeljük azt, aki szólja azokat, azaz mennyire fontos a mindenható Isten az életünkben!

Ráadásul mit ér az **az orvosság**, amit az orvos felír ugyan a betegségre, de én hazamenve felteszem a polcra és minden nap kétszer, felkelés után és lefekvés előtt megnézem, esetleg elolvasom a dobozban lévő betegtájékoztatót, még meg is tanulom kívülről a lényegesebb részeit, de nem veszem be azt a gyógyszert, ami így nem tud hatással lenni a szervezetemre, nem képes meggyógyítani engem. Mit ér **Isten igéje**, ha nem válhat szívemet formáló erővé, mert én sohasem olvasom, csak hagyom porosodni a polcomon, vagy olvasom még sem engedem, hogy hatással legyen rám? Mit érnek Isten parancsai, ha azok nem hathatnak a bensejünkre, a szívünkre? Ahogyan be nem vett gyógyszer sem hat a betegségre, úgy sohasem olvasott igé sem lesz hatással az életemre.

Isten személyes és élő kapcsolatra hív bennünket! Nem vallásos, egyházi előírásokhoz és szabályokhoz igazodó életre. Arra, hogy legyen újra szívügyünk az, hogy mi az ő népe, az ő családjának a tagjai vagyunk. Mert ne gondoljuk, hogy nem látszik meg az az életünkön, hogy ha nekünk sem jelent semmit Isten, a Biblia, a gyülekezet, az istentisztelet, hanem csak pusztán egy opció csupán életünk megannyi választása között, és nem is a legfontosabb. Ha Istenhez tartozni már nem *szívügyünk*, akkor minden vallásos tettünk csak hiábavalóság! Ezért kérdezi tőlünk ma Isten, hogy *szívügyed-e az, hogy hozzám tartozol, vagy csak valami függeléke vagyok már az életednek?*

5. Miért fontos ez, és fontos-e egyáltalán? Remélem, ez nem kérdés egyikünk számára sem! De ha mégis, akkor először is **magad miatt fontos**, hogy ne csapd be önmagad, mintha minden rendben lenne közted és Isten között. Másodszorban pedig azért, mert az, aki Istenhez tartozik az **nem élhet többé önmagának**, az felelős lett mások, elsőrenden a közvetlen környezete, a családja és gyerekei, másodsorban a körülötte élők üdvösségéért is. *S ha nem azt látják rajtunk a*

körülöttünk élők, hogy ez az egész nem a szívügyünk, akkor az rájuk sem lesz semmilyen hatással!

Mindannyian találkoztunk már olyan emberekkel, akik őszinte nagy lelkesedéssel beszéltek valamiről, ami a szívügyük volt. Legyen az bármi: foci, zene, valamilyen hobbi, egy jó könyv, egy rajongott ember, egy ideológia. *Mi jellemzi az ilyen embert?* Az, hogy nem tud nem állandóan a szívügye körül forogni! Két mondat után már megint arról beszél, mindenről az jut az eszébe. (Néha nagyon idegesítőek tudnak lenni az ilyen emberek.) Mégis azok az emberek tudnak nagy hatást gyakorolni a környezetükre, akiknek nemcsak a szavaiból, hanem egész lényéből, egész életéből őszinte természetességgel árad az, amiért lelkesednek. Nem kell velük egyetértenünk. Nem kell azonosulnunk azzal, amiért ők annyira lelkesednek. Mégis hatást gyakorol ránk az, ami az ő szívügyük. De az is lehet, hogy magával is ragad bennünket az, amit olyan tisztelettel és szeretettel képviselnek. Én is így lettem Istenben hívő, Krisztus követő emberré, hogy találkoztam olyan emberekkel, akik őszintén szerették, és szeretettel képviselték a mi Urunkat, Jézus Krisztust!

6. Gondolkodtál már azon, hogy vajon miért nincsen semmilyen, vagy miért nincsen jó hatással az életed azokra, akik között élsz? A gyermekeidre, a rokonaidra, a barátaidra, a szomszédaidra? Nem lehet, hogy azért, mert nem lett szívügyeddé Isten?

Ami nekem teher, vagy az, amit már csak kötelességtudatból, izzadságszagúan, netán kín keservesen csinállok, esetleg unottan, élettelenül, mindenféle őszinteség nélkül, tele egy nagy adag képmutatással, arról hiába is beszélek! Hitetlennek és súlytalanok a szavaim és a tetteim, és az életem szavak nélkül is csak arról beszél, hogy az, amiről szólok, akinek a nevében cselekszem, már nem a *szívügyem többé*, vagy nem is volt sohasem az igazán. És, ahogy mondtam már, ami nem lett a *szívügyemmé*, azzal nem lehetek hatással másokra sem.

7. Isten mindenkor arra hívja megváltott gyermekeit, hogy vállalják fel Őt a világban. Bennünket is erre hív! Ehhez a hitvalló élethez pedig elengedhetetlenül fontos alap az, hogy Istennel élő és személyes legyen a kapcsolat! Mert a hitem sem nem élő, sem nem személyes, akkor hatékony sem lehet! Régen az ilyen hitet: „szénégető hitnek nevezték”. Történt ugyanis, hogy egyszer valaki Olaszországban megkérdezett a hegyekben egy szénégetőt, hogy ő miben hisz. A szénégető erre azt felelte: „Azt, amit az egyház!”. „És mit hisz az egyház?” – kérdezősködött tovább a kérdező. Mire a szénégető, rövid gondolkodás után azt felelte: „Hát azt, biz’ én nem tudom!”

Isten tehát ma mindannyiunkat önvizsgálatra, azaz szívvizsgálatra hív! Ezért kérdezi újra: Ott élnek-e az én parancsaim a te szívedben? Szívügyed-e az, hogy hozzám tartozol, vagy csak valami függeléke, mellékes dolga vagyok már az életednek?

8. Isten fontosnak tartja azt, hogy ha a személyes életünket áthatja az Ő tisztelete és szeretete, akkor annak életünk minden területén: a családjában és emberi kapcsolatainkban is láthatóvá kell válnia.

Azt mondja Isten, hogy parancsolatait: **kössük jelként a kezünkre, és legyenek fejdíszként a homlokunkon.** Érdekes magyarázat az, hogy a *kezek* az elkötelezettséget és a tetteket, a *homlok* pedig a gondolkozásmódot és az odaszánt akaratot jelképezik. Ezek szerint az életünk úgy lehet hatással másokra, akkor tudjuk hatékonyan megvallani a hitünket, hogy ha a körülöttünk élők látják Isten iránti elkötelezettségünket és tetteinket, valamint hallják és látják hívő gondolkodásmódunkat és odaszánt akaratunkat.

Azt is olvastuk: **Maradjanak a szívedben azok az igék, amelyeket ma parancsolok neked. ... írd föl azokat házad ajtófélfáira és a kapuidra!** Zsidó vallású emberek szó szerint megteszik ezt! Kicsiny tokban a 'mezuzában' elhelyezik ajtófélfáikra és kapuikra ennek a hitvallásnak az igéit. S ha bennünket nem is erre biztat ez az ige, arra mindenképpen, hogy legyenek szemünk előtt Isten kijelentései! Emlékeztessük magunkat arra, amit Ő kijelentett nekünk a Bibliában! Legyen helye annak az életünkben, és legfőképpen a szívünkben! Olvassuk, forgassuk magunkban, elmélkedjünk rajta, és legfőképpen legyünk az olvasott és hallott igéknek cselekvői és megtartói is!

9. *Jézus a keresztény ember életét a sóhoz és a világossághoz hasonlította. A sót belekeverjük az ételbe, és akkor jó, ha az ételek ízét érezzük és nem a sóét. A világosság ott, ahol megjelenik, pusztá jelenlétével oszlatja el a sötétséget. Jézus Krisztus a keresztény ember életét ehhez a két dologhoz hasonlította, amik nem hivalkodnak, de nagyon is érezhetően jelen vannak ott, ahová teszik őket, amik erőlködés nélkül hatják át a környezetüket és ha nincsenek, hiányukat nagyon is érezzük.* Nekünk kereszténynek sem erőszakosan kell Isten szavát hirdetnünk és képviselnünk, hanem néha szavakkal, néha tettekkel, néha hűséges, de határozott helytállással, mindekor imádkozva kell jelen lenni azok között, akik közé állított az Isten.

Ebben az értelemben szól az ige mai biztatása felénk: Valljátok meg az Urat! S vegyük ezt komolyan, mert „*Ha az egyház nem misszionálja a világot, akkor a világ fogja misszionálni az egyházat.*” Ezért fontos az, hogy Isten vezetését kérve

és várva, együtt keressük a módjait annak, hogy hogyan lehetünk jó hatással a helyre, ahol élünk! Azt, hogy hogyan lehetünk újra sóvá és világossággá a világban. Híddá és úttá Isten és emberek között!

Isten ezért biztat bennünket: *Éljenek az én parancsaim a te szívedben, és legyen újra a szívügyed az, hogy hozzám tartozol, hogy betölthesd a küldetésedet, amire ma is hívlak téged, hogy hirdesd a Szabadító elközelgetett! ÁMEN!*

Dicsérünk Téged, mennyei Atyánk, a Te igédért, melyben most is szóltál hozzánk! Hálát adunk neked azért, hogy tanítottál, intettél, de bátorítottál is bennünket, hogy merjük megvallani a Te szent nevedet ott ahová állítottál bennünket. Hogy ne szégyelljük, hanem éljük és hirdessük a Te igazságaidat az emberek között!

Bűnbánó szívvel valljuk meg előtted, hogy annyi minden tölti be az életünket, amit fontosnak tartunk és fontosnak gondolunk, amik sokszor háttérbe szorítanak Téged. Aggodalmaink, félelmeink és életünk kihívásai beborítanak bennünket, és a nagy rohanásban igédre sokszor már nem marad sem erőnk, sem időnk. Bocsásd meg nekünk Urunk, hogy a te szolgálatod már nem szívügyünk, és emiatt az életünk nem válhat mások számára áldásod és szereteted eszközévé. Bocsásd meg, hogy életünk és szavaink nem vonzzák hozzád a körülöttünk élőket. Mert olyanok vagyunk, mint a megízeltlenült só és az elrejtett világosság! Bocsásd meg nekünk haszontalanságunkat!

Könyörgünk hozzád szabadításért! Azért, hogy eleveníts meg bennünket, hadd legyen újra szívügyünké mindaz, ami Előtted kedves, ami Neked fontos! Szeretnék újra azt szólni és azt cselekedni, ami a Te dicsőségedet szolgálja ebben a világban!

Könyörgünk hozzád ezekben a nehéz és bizonytalan időkben megtartásért! Hálas szívvel gondolunk és könyörgünk azokért, akik a kórházakban életeket mentenek! Adj erőt és bátorítást nekik! Imádkozunk a betegekért, és könyörgünk azért, hogy ha kedves előtted, adj számunkra gyógyulást!

Áldd meg egyházi iskoláinkat, intézményeink szolgálatát! Könyörgünk Egyházunkért, annak megújulásáért! Imádkozunk országunkért, könyörgünk nemzetünkért! Mutasd meg rajtunk végtelen szeretetedet és fordítsd önmagad felé a szívünket!

Tanítsd meg bennünket meghajlani és alázatos szívvel elfogadni akaratodat! A mi Urunk Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgasd meg a mi könyörgésünket! Ámen.